

2. *Попова В.В.* Індексне оцінювання ефективності сільськогосподарського виробництва / В. В. Попова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.info-prensa.com/article-544.html>
3. *Джурик Н.Р.* Продовольча безпека України / Н.Р. Джурик, С.В. Майкова, М.П. Ковальчук, В.В. Гаврилишин [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/chem_biol/nvnlts/21_4/189_Dzhu.pdf
4. *Лузан Ю.Я.* Перспективи створення самозабезпечувальної енергетичної системи ведення сільськогосподарського виробництва / Ю.Я. Лузан // Економіка АПК. – 2010. – №4. – С. 40-48.
5. *Головня О.М.* Економічне зростання сільського господарства як напрям забезпечення сталого соціального розвитку сільських територій / О.М. Головня // Економіка та держава – 2010. – №11. – С. 30.
6. *Саблук П.Т.* Нова економічна парадигма формування стратегії національної продовольчої безпеки України в XXI столітті / П.Т. Саблук. – К., 2001. – 94 с.
7. *Мальтус Т.Р.* Опыт о законе народонаселения / Т.Р. Мальтус [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://buklib.net/books/25559/>
8. *Румик І.І.* Понятійні аспекти продовольчої безпеки як складової національної безпеки України / І.І. Румик // Збірник наукових праць «Вчені записки Інституту економіки та права «КРОК». – Вип. 35. – К., Університет економіки та права «Крок», 2014.
9. *Борщевський П.В.* Продовольча безпека країни: стан і тенденції / П.В. Борщевський // Розбудова держави. – 2009. – №1-6. – С. 66-73.
10. *Есипов В.* Внутренние и внешние угрозы продовольственной безопасности России / В. Есипов, Г. Маховикова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rustrana.ru/article.php?nid=13867>
11. *Кваша С.М.* Зовнішньоекономічна діяльність АПК України: стан, стратегія і тактика розвитку / С.М. Кваша. – К.: ЗАТ «Нічлава», 2000. – 252 с.
12. *Грушко В.И.* Структура агропромышленного комплекса и рынок / В. И. Грушко. – К., ИЕА, 1996. – 243 с.
13. *Одінцов М.М.* Моделирование факторов формирования продовольственной безопасности / М.М. Одінцов // Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nauka.com.ua/?operation=1&iid=113>
14. *Попов А.И.* Повышение эффективности формирования экспортного потенциала предприятий / А.И. Попов: Автореф. дисс. ... канд. экон. наук. – Симферополь: КГАУ, 1998. – 156 с.

УДК 338.001.36

В.І. Терехов

*доктор економічних наук, професор,
професор кафедри управління фінансово-економічною безпекою,
Університет економіки та права «КРОК»*

Б.М. Одягайло

*доктор економічних наук, професор,
професор кафедри менеджменту зовнішньоекономічної
діяльності та логістики,
Університет економіки та права «КРОК»*

Інноваційні ринки України в системі підвищення конкурентоспроможності та безпеки національної економіки

У статті викладено концептуальні засади формування вітчизняних ринків інно-

вацій, у тому числі на рівні регіонів, з метою забезпечення наукового підґрунтя для подальшого впровадження цієї ідеї в практику.

Ключові слова: інноваційна модель розвитку, попит на інновації та пропозиція інновацій, ринки інновацій, регіональний інноваційний ринок, мотиваційна система інноваційного процесу, інвестиційно-інноваційна політика, безпека національної економіки.

В.И. Терехов

*доктор экономических наук, профессор,
профессор кафедры управления финансово-экономической
безопасностью,
Университет экономики и права «КРОК»*

Б.М. Одягайло

*доктор экономических наук, профессор,
профессор кафедры менеджмента внешнеэкономической
деятельности и логистики,
Университет экономики и права «КРОК»*

Инновационные рынки Украины в системе повышения конкурентоспособности и безопасности национальной экономики

В статье изложены концептуальные основы создания отечественных рынков инноваций, в том числе на уровне регионов, с целью обеспечения научных предпосылок для дальнейшего внедрения данной идеи в практику.

Ключевые слова: инновационная модель развития, спрос на инновации и предложение инноваций, рынки инноваций, региональный инновационный рынок, мотивационная система инновационного процесса, инвестиционно-инновационная политика, безопасность национальной экономики.

V.I. Terekhov

*PhD in Economics, Professor,
Financial and Economic Security Management Department
“KROK” University*

B.M. Odiahailo

*PhD in Economics, Professor,
Foreign Economic Activity Management and Logistics Department
“KROK” University*

Innovative markets of Ukraine in the increasing system of the national economy competitiveness and security

In the article the conceptual principles of the domestic markets of innovations formation, including also the level of regions, with the purpose of providing the scientific basics for subsequent introduction of this idea in practice, were outlined.

Keywords: Innovative model of development, demand on the innovation and the suggestion of innovations, innovations markets, regional innovative market, motivational system of innovative process, investment and innovative policy, national economy security

Постановка проблеми

Підвищення конкурентоспроможності та безпеки національної економіки передбачає впровадження інноваційної моделі розвитку, що включає становлення інформатизованого суспільства із застосуванням високих технологій, комерціалізацію результатів науково-технічної діяльності шляхом створення інноваційних ринків, розширення можливостей суспільства генерувати, розповсюджувати та використовувати знання, поліпшення якості освіти та підготовки кадрів, створення інформаційних мереж для обміну знаннями та технологіями, що впливає на безпеку національної економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

У свій час Б. Кваснюк зазначав, що «держава має забезпечити впровадження інновацій як пріоритетної складової загальної стратегії підвищення конкурентоспроможності країни, захисту вітчизняних підприємств на зовнішніх ринках і підтримки конкуренції з метою забезпечення тісної інтеграції виробництва, фінансів, науки, освіти, сприяння випереджаючому розвитку науково-технологічної сфери» [6]. Але останнє не можливе без створення інноваційного ринку.

Сутність інноваційного ринку дослідники визначають по-різному. Так, Т. Васильєва визначає ринок інноваційного інвестування як механізм, що дає змогу встановити відповідність між попитом на інноваційно орієнтовані інвестиційні ресурси та їх пропозицією за обсягом і вартістю, а також регулятором дій учасників комерційних угод [7]. Водночас Є. Лазарєва у своїх дослідженнях акцентує на тому, що ринок інновацій у першу чергу спрямований на забезпечення потреб споживачів в інноваційній продукції [8].

Не вирішенні раніше частини загальної проблеми

Скорочення, а практично знищення ринку інноваційної продукції призвело до того, що зменшилося використання новітніх технологій, а в кінцевому підсумку збільшився обсяг фізично зношеного та морально застарілого устаткування.

Формулювання цілей статті

Метою статті є дослідження сучасного стану вітчизняного інноваційного ринку, моделювання його діяльності та інвестиційного забезпечення на регіональному рівні, як підвищення конкурентоспроможності та безпеки національної економіки.

Вклад основного матеріалу дослідження

Очевидно, під інноваційним ринком слід розуміти систему соціально-економічних відносин, спрямованих на узгодження попиту та пропозицій на інновації як нематеріальні активи у вигляді інноваційних ідей, проектів, рішень. Тоді його суб'єктами є підприємства, організації, установи, що споживають інновації (тобто формують попит на інновації), а також створюють інновації.

Фактично такий ринок в Україні вже існує, однак він неефективний і хаотичний [12]. Відсутність чіткого законодавчого оформлення поняття та функцій інноваційного ринку призводить до стихійності процесів, що відбуваються під час обміну й торгівлі інноваціями. Значними є транзакційні видатки під час придбання інновацій. А це насамперед збільшує ціну та знижує попит на них. Інноваційний ринок може вирішити проблеми з ціною інновацій, нівелювавши транзакційні видатки, і стати акселератором інноваційного розвитку.

Ще однією проблемою ринку інновацій є той факт, що вимальовується явна перевага пропозицій від розробників приладів, технологій, установок тощо над

можливостями ринку вкласти в їхні нововведення кошти з метою втілення ідей у товар. Хоча у світі є приклади вирішення аналогічної проблеми. Так, у Росії для цього у 2009 році на базі ВАТ «РОСНАНО» [9-10] і Московської міжбанківської валютної біржі (ММВБ) створено «Ринок інновацій та інвестицій» (РІІ) [11]. Його попередником вважають сектор інноваційних і зростаючих компаній на ММВБ.

Ринок інновацій та інвестицій – перший російський так званий альтернативний торговельний майданчик, створений спеціально для полегшення доступу до фінансування для молодих компаній, що розвиваються. Інвестори звертають увагу не стільки на історію та фінансові показники, скільки на перспективу й потенціал розвитку компанії. На РІІ звертаються в основному молоді зростаючі компанії. Такий ринок є перспективним, оскільки має певні переваги: позиціонування, можливість виділитися серед інших компаній; залучення інвесторів, орієнтованих на компанії цього типу; підвищена увага піару; підтримка з боку біржі, для якої РІІ є стратегічним пріоритетом; підтримка з боку інститутів розвитку; компенсації витрат щодо виходу на ринок; податкові пільги (податок на приріст капіталу за нульовою ставкою).

Таким чином, подоланими можна вважати дві основні проблеми інновацій: великі транзакційні видатки стихійного ринку інновацій і відсутність стимулів для попиту на інновації.

США та країни Західної Європи, на відміну від Росії, починають поєднувати ІРО-ринки як засіб для пошуку інвестицій у реалізацію інноваційних проектів і передові технології для впровадження парадигми відкритих інновацій («відкриті знання», краудсорсинг та ін.) [5]. Поєднання цих інструментів дає змогу, по-перше, швидко знаходити інвестиції під конкретні, готові до впровадження проекти, по-друге, розширити коло інноваторів.

Зважаючи на те, що більшість підприємств України не готові до використання сучасних мережевих технологій у практичній діяльності, для створення інноваційного ринку, напевне, більш ефективним є варіант зі створенням жорсткої інфраструктури та поступовим переходом до економіки «відкритих знань». І тут пріоритет, напевно, слід віддати регіональному ринку.

Перед створенням регіонального інноваційного ринку, перш за все, необхідно оцінити середовище, у якому буде сформовано новий інститут. Так, регіональний інноваційний ринок насамперед повинен спиратися на державну та регіональну стратегію інноваційного розвитку. Виходячи з даних стратегій формується спрямованість ринку та пріоритетні напрями розвитку інновацій. Ефективність роботи інноваційного ринку обумовлюється інвестиційним кліматом країни чи регіону. Адже, часто окремий регіон за своїм потенціалом має переваги над країною в цілому.

Регіональний рівень відповідає областям як адміністративно-територіальним одиницям України, проте економічні кордони територій часто виходять за межі області або ділять її на кілька частин. Тому для відповідності просторового охоплення інноваційних ринків і пріоритетів розвитку окремих територій доцільно створювати їх на субрегіональному рівні. Існує пряма залежність між попитом на інновації з боку суб'єктів підприємницької діяльності та станом інвестиційного клімату регіону. Ще одним фактором ефективності функціонування інноваційного ринку є якість робочої сили регіону та наявність ринку кваліфікованої робочої сили. Низька якість персоналу може призвести до фіаско інноваційних проектів на етапі як розроблення, так і впровадження.

Слід зазначити, що найкраще розвиваються інноваційні проекти, які знаходяться в приватній власності. З огляду на це надзвичайно важливим для іннова-

ційного ринку є наявність у регіоні недержавних фондів підтримки інновацій, центрів трансферту технологій, інноваційних банків і бірж. В умовах України наявність останніх двох елементів фактично неможлива через корумпованість фінансового капіталу та відсутність стимулів для підтримки інновацій з боку великого бізнесу. Одним із основних джерел інновацій при парадигмі відкритих інновацій повинно стати суспільство (грумада) і малий бізнес як найбільш гнучка форма ведення господарства. Однак і він не здатен підтримувати фундаментальні або витратні наукові дослідження. Як наслідок – відбувається дисбаланс у попиті та пропозиції інновацій.

Таким чином, завданням регіонального інноваційного ринку стає врівноваження попиту та пропозиції інновацій шляхом стимулювання та мотивації суб'єктів попиту на інновації до інноваційної діяльності. До того ж це повинно відбутися з якомога меншими витратами. Отже, як технологічна основа для інноваційного ринку повинна бути використана інформаційна мережа та популяризація інновацій шляхом мережі Інтернет. Як зазначалося, завадити цьому може консерватизм українського підприємництва. Проте, зважаючи на стабільну тенденцію до поступового переходу лідируючих світових економік на мережеві технології, у середньому або довгостроковому періоді інформаційна мережа повинна стати каталізатором інноваційного розвитку регіонів.

Якщо розглядати внутрішню структуру регіонального інноваційного ринку (табл. 1.), то слід вказати на необхідність комплексного підходу до визначення його учасників. Крім суб'єктів попиту на інновації та науково-дослідних, освітніх установ, що традиційно є учасниками інноваційного процесу, до їх складу слід віднести консалтингові установи, технопарки, технополіси, венчурні установи, бізнес-інкубатори тощо. Якщо буде прийнято рішення щодо використання мережевої платформи для регіонального інноваційного ринку, то обов'язковим елементом його структури повинна стати служба веб-маркетингу.

Таблиця 1

Структура регіонального інноваційного ринку

Суб'єкти попиту інновацій	Суб'єкти пропозиції інновацій
- підприємства та організації	- науково-дослідні установи
- державні установи	- освітні заклади
- населення	- консалтингові компанії
- технопарки	- ТНК
- технополіси	- бізнес-інкубатори
венчурні підприємства	
віртуальні корпорації	

Джерело: розроблено авторами

У діяльності інноваційного ринку можна виділити такі субпроцеси:

- розроблення інновацій (виконується суб'єктами пропозиції інновацій);
- реклами інновацій (більшість наукових організацій не мають можливості фінансувати просування власних наукових розробок та інноваційних проектів, тому доцільним є перенесення цієї функції на службу з маркетингу інновацій регіонального інноваційного ринку);

- патентування та ліцензування інноваційних ідей;
- упровадження та супровід інновацій (консервативність більшості суб'єктів пропозиції інновацій не дає змоги розширити їх діяльність на консультативні роботи щодо супроводу інноваційних проектів, однак більшість вітчизняних під-

приємств стикається з труднощами саме під час реалізації проектів). Функцію впровадження та супроводу інноваційних проектів необхідно покласти на підрозділ з менеджменту інновацій регіонального інноваційного ринку.

За умови наявності всіх необхідних елементів інноваційний ринок здатний створити передумови для комплексного інноваційного розвитку на основі використання ресурсу малих підприємств та інтелектуального потенціалу суспільства, пов'язати попит на інновації з пропозицією та допомогти споживачам інновацій впровадити їх у практичну діяльність. Отже, таким чином забезпечується виконання системи мотивацій як для бізнесу і науки, так і для держави та органів місцевого самоврядування. Елементи мотиваційної системи інноваційного процесу подано в табл. 2.

Таблиця 2

Елементи мотиваційної системи інноваційного процесу

Форми потреби	Наслідки
Влада	Збільшення податкових надходжень до бюджетів різних рівнів Можливість інвестувати кошти в інновації
Бізнес	Формування нових конкурентних переваг продукції Підвищення попиту продукції Підвищення прибутку Упровадження наукових розробок
Наука	Підвищення доходів наукових установ
Суспільство	Створення інноваційних робочих місць Підвищення якості життя

Джерело: розроблено авторами

Формування інноваційних ринків як врівноважувальних механізмів для попиту та пропозиції інновацій є одним із основних напрямів інноваційної політики різних держав. Створення мережі інноваційних ринків потребує й Україна. Для цього необхідно в першу чергу розвинути інституційне середовище, що стосується інноваційних процесів, та на його основі створювати інноваційні ринки із залученням сучасних мережевих технологій.

Перспективним у цьому напрямі є дослідження попиту та пропозиції інновацій, а також оцінка ефективності ринку, виходячи з основних факторів впливу на його діяльність.

Логістичне вікно впливу факторів конкурентоспроможності можна формально відобразити системою рівнянь:

$$N_x = (S - I) + (T - G)$$

$$K_a - \Delta R = (I - S) + (G - T)$$

де: N_x – чистий експорт товарів і послуг;
 K_a – приріст чистих іноземних інвестицій;
 ΔR – приріст офіційних резервних активів країни;
 S – внутрішні заощадження країни;
 I – інвестиції в економіку;
 T – доходи бюджету країни;
 G – бюджетні видатки країни.

Система рівнянь зображає напрямки потоків товарів і капіталів (ресурсів) у зовнішньоекономічному секторі країни. Звідси стає зрозумілим, що держава насамперед, повинна отримувати конкурентні переваги в зовнішній торгівлі, міжнародній фінансовій сфері. Вони, як бачимо, замикаються на реальному та

бюджетному секторах країни. У контексті порушеної проблематики в реальному секторі української економіки постає проблема інвестування реалізації мінімум десяти проривних технологій, які мають як першочергове значення для найближчого десятиріччя, так і в довгостроковій перспективі [1]:

1) портативні інформаційні пристрої, що сполучають можливості персонального комп'ютера, доступу до Інтернету, отримання телевізійного зображення та телефонного зв'язку;

2) паливно-акумуляторні автомобілі, тобто автомобілі з гібридними двигунами (воднево-кисневе пальне та електроенергія);

3) прецизійне сільськогосподарське виробництво, тобто комп'ютеризоване управління виробництвом зернових культур з урахуванням земельних умов;

4) масова кастомізація продукції та торгівля за допомогою Інтернету;

5) виникнення стилю життя, пов'язаного з використанням засобів інформатики та Інтернету в усіх аспектах: робота, навчання, здійснення купівель тощо, тобто життя в телепросторі;

6) поява віртуальних секретарів – інтелектуальних комп'ютерних програм високого рівня, що допомагають розв'язувати численні проблеми та орієнтуватися в потоках інформації, а з часом – здійснювати низку рутинних операцій;

7) генетично змінені організми;

8) комп'ютеризоване медичне обслуговування;

9) альтернативні джерела енергії. І хоча традиційні види палива – нафта, газ та вугілля – збережуть свою провідну роль у найближчому майбутньому, частка вітряної, геотермальної, водневої, сонячної, енергії біомаси та інших альтернативних джерел зросте від 10% усієї споживаної енергії сьогодні до приблизно 30% до кінця десятиріччя;

10) інтелектуальні, мобільні роботи.

Ці проблеми тісно пов'язані з можливістю використання зовнішніх джерел інвестування за рахунок отримання конкурентних переваг у світовій економіці, фінансовій та торгово-економічній сферах. Слід відмітити, що в цих сферах Україна досить інтегрована.

Як зазначають Г. В. Баранець [2], Н.Ф. Єфремова [2] та В.Я. Швець [2], на сьогодні питання полягає в тому, чи залишиться Україна постачальником сировини на світовий ринок та імпортером високотехнологічної продукції або отримає статус передової науково-технічної країни і розвинутої індустріальної держави. На думку провідних економістів, вирішення цього питання полягає в розробленні та реалізації інвестиційно-інноваційної політики, і перш за все, в обробних галузях промисловості.

У 2011 р. інвестиції надійшли зі 128 країн світу. У десятку основних країн-інвесторів, на які припадає понад 83% загального обсягу прямих інвестицій, входять: Кіпр – 12,7 млрд. дол., Німеччина – 7,4 млрд. дол., Нідерланди – 4,8 млрд. дол., Російська Федерація – 3,6 млрд. дол., Австрія – 3,4 млрд. дол., Велика Британія – 2,5 млрд. дол., Франція – 2,2 млрд. дол., Швеція – 1,74 млрд. дол., Віргінські острови (Британія) – 1,6 млрд. дол. і США – 1,0 млрд. дол. Прямі інвестиції з України здійснено до 47 країн світу, переважна їхня частка спрямована до Кіпру [3]. Незадовільна диверсифікація джерел залучення прямих іноземних інвестицій в Україну по країнах-інвесторах може бути ризиком залежності її економіки від політики кількох країн – основних інвесторів.

У Концепції Державної цільової економічної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки визначено, що основними причинами низької інвестиційної активності, є [4]:

- несприятливі умови для інвестування, зокрема, недосконале законодавство з питань захисту права власності, адміністрування податків, отримання у власність земельних ділянок, провадження підприємницької діяльності та здійснення контролю за нею;

- недостатній рівень державної підтримки інвестиційної діяльності, неналежним чином розвинута система підготовки інвестиційних програм і проектів для надання державних інвестицій;

- нерозвиненість інвестиційного ринку та інфраструктури;

- відсутність дієвих механізмів державно-приватного партнерства в інвестуванні.

Якщо порівнювати виявлені тенденції по Україні та регіонах, можна зробити висновок, що вони не співпадають, а в деяких регіонах спостерігається кардинально інша ситуація. Ось чому варто зосередити увагу на детальному дослідженні та оцінці регіональної та цільової структури прямих іноземних інвестицій, адже виявлені тенденції темпів зростання ПІІ в Україну в цілому не відображають регіональні тенденції, а навпаки дуже різняться.

Висновки

Будь-які заходи, які вживаються владою різних рівнів для подолання визначених проблем, повинні спрямовуватися на досягнення чітко визначеної мети, в іншому разі вони втрачають свою важливість, а їх результативність не впливатиме на загальний результат. Проблеми та бар'єри у сфері інноваційно-інвестиційної діяльності повинні вирішуватися зважаючи на їх першочерговість та гостроту в сучасних умовах і, відповідно, до визначених пріоритетних напрямів впливу формуються заходи, які спрямовані на досягнення визначених мети та цілей.

Література

1. Розгортання фінансово-економічної кризи в Україні у 2009 році і негативні наслідки та засоби їх пом'якшення. Науково-аналітична доповідь / За ред. В.М. Гейця. – К.: НАНУ, 2009 – 78 с.

2. Швець В. Я. Інвестування: навч. посіб. / В. Я. Швець, Г. В. Баранець, Н. Ф. Єфремова. – Дніпродзержинськ : ДДТУ, 2011. – 459 с.

3. Пересада А. А. Управління інвестиційним процесом [Текст] / А. А. Пересада. – К. : Лібра, 2002. – 472 с. – С. 30-32.

4. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Концепція Державної цільової економічної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки» від 29 вересня 2010 р. № 1900-р. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>

5. Рот С. Каковы перспективы краудсорсинга? Транснациональные стратегии открытых инноваций для предотвращения «утечки умов» из стран СНГ / С. Рот; [Перевод с английского]; Л. К. Пипия (сост.) «Общественные и гуманитарные науки : тенденции развития и перспективы сотрудничества». – М. : Ин-т проблем развития науки РАН, 2009. – С. 327-345 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://ssrn.com/abstract=1876187>

6. Кваснюк Б. С. Сучасна парадигма державного регулювання економіки / Б. С. Кваснюк // Роль держави у довгостроковому економічному зростанні / За ред. Б. С. Кваснюка. – К. : Інститут економічного прогнозування. – Харків : Форт, 2003. – С. 280.

7. Волков О. И. Экономика предприятия : Курс лекций / О. И. Волков, В. К. Складенко. – М. : ИНФРА-М, 2004. – 280 с.

8. Арсенова Е. В. Экономика предприятия : учебник / [Е. В. Арсенова, Я. Д. Балыков, И. В. Корнеева и др.] ; под ред. Н. А. Сафронова. – М. : Экономистъ, 2003. – 606 с.

9. Арсенов В. В. Инвестиционное проектирование : учебно-методическое пособие / В. В. Арсенов. – Мн. : БНТУ, 2006. – 96 с.

10. ОАО «РОСНАНО» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://rusnano.com/home.asp>

11. Московская биржа [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://rts.micex.ru>
12. ММВБ и «Роснано» презентовали «Рынок инноваций и инвестиций» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://strf.ru/innovation.aspx?Catalogd=223&no=21876>
13. Томашевський Д. М. Український ринок інновацій вже існує / Д. М. Томашевський [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://tndi.kiev.ua/st3-ua.htm>

УДК 330.1

О.І. Шайдоров
*здобувач кафедри управління
фінансово-економічною безпекою,
Університет економіки та права «КРОК»*

Основні загрози економічної безпеки держави та шляхи зменшення їхнього руйнівного впливу

У статті досліджено основні загрози економічній безпеці країни. Визначено головні завдання державної політики щодо запобігання особливо небезпечних для національної безпеки негативних явищ в економічній, соціальній, військовій, інформаційній та екологічній сферах.

Ключові слова: економічна безпека, негативні явища, загрози, ринкові реформи.

А.И. Шайдоров
*соискатель кафедры управления
финансово-экономической безопасностью,
Университет экономики и права «КРОК»*

Основные угрозы экономической безопасности государства и пути уменьшения их разрушительного влияния

В статье исследованы основные угрозы экономической безопасности страны. Определены главные задачи государственной политики по предотвращению особо опасных для национальной безопасности негативных явлений в экономической, социальной, военной, информационной и экологической сферах.

Ключевые слова: экономическая безопасность, негативные явления, угрозы, рыночные реформы.

O. Shaydorov
*External PhD student
Financial and Economic Security Management Department,
“KROK” University*

The Most Vulnerable Threats of State Economic Security and the Ways of their Destructive Influence Diminishing

The article investigates basic threats of state economic security. The main tasks of public